DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1959 r. Nr 14 Poz. 72—79

TREŚĆ:

72.

ZARZĄDZENIE nr 214 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 29 lipca 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Cementowni „Szczakowa" w Szczakowej

(Znak: ZP/6)

Stosownie do § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1-Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących Cementowni „Szczakowa" w Szczakowej w województwie krakowskim.

§ 2. Organizację szkoły określa statut, stanowiący załącznik do zarządzenia.*)

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

*) Statut został przesłany zainteresowanym.

73.

ZARZĄDZENIE nr 215 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 29 lipca 1959 r.

w sprawie ustalenia norm minimalnych zapasów

(Znak: CMB/OR-3/1171/59)

W związku z § 1, ust. 1 i § 2, ust. 1 i ust. 2, pkt 1 uchwały nr 151 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach, produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materiałami zaopatrzeniowymi (Mon. Pol. nr 52, poz. 249), zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu usprawnienia obrotu artykułami wytwarzanymi przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych należy umożliwić odbiorcom zaopatrywanie się w te artykuły ze składów wojewódzkich central materiałów budowlanych (CMB), w zakresie szerszym niż dotychczas.

§ 2. W celu stworzenia realnych podstaw do wykonania zadania, o którym mowa w § 1, ustala się normy minimalnych zapasów artykułów, jakie powinny być przechowywane w składach wojewódzkich CMB. Wykaz norm stanowi załącznik do zarządzenia.

§ 3. Dyrektorzy branżowych zjednoczeń przemysłu oraz Dyrektor Centrali Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw obowiązani są zabezpieczać w rocznych i kwartalnych planach, dostawę masy towarowej dla wojewódzkich CMB w wysokości, umożliwiającej utrzymanie

minimalnych zapasów w granicach norm, o których mowa w § 2.

§ 4. Upoważnia się Dyrektora Centrali Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw do okresowego analizowania norm, o których mowa w § 2 i odpowiedniego ich korygowania, w zależności od postępu rozwoju sieci składów wojewódzkich CMB oraz w zależności od kształtowania się podaży i popytu na artykuły wytwarzane przez przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 29 lipca 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nr 215 z dnia 29 lipca 1959 r.

WYKAZ

norm minimalnych zapasów ważniejszych artykułów, które powinny być przechowywane w składach wojewódzkich central materiałów budowlanych.

L. p.	Nazwa artykułu	Normy zapasów kwartalnych wyrażone w obroto-dniach	
		kwartały: I i IV	kwartały: II i III
1	Cement	30	15
2	Dachówka ceramiczna	60	45
3	Gips	30	15
4	Kafle	60	45
5	Kamionka kanalizacyjna	90	60
6	Masy konserwacyjne i izolacyjne	90	60
7	Papa smołowa	75	30
8	Papa asfaltowa	75	30
9	Płyty azbestowo-cementowe	60	45
10	Płytki ścienne fajansowe	60	45
11	Płytki podłogowe terrakotowe	90	60
12	Szkło płaskie	45	30
13	Wapno hydratyzowane	30	15
14	Wapno hydrauliczne	30	15
15	Wapno lasowane	180	120

74.

ZARZĄDZENIE nr 217 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 lipca 1959 r.

w sprawie premiowania pracowników przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

(Znak: ZB2-1/59)

Na podstawie uchwały nr 11/59 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1959 r. w sprawie zmian w regulaminach premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych i energii elektrycznej oraz w związku z wejściem w życie protokółu dodatkowego z dnia 30 lipca 1959 r. w sprawie zasad premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej zarządza się, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń do systematycznego kontrolowania właściwego stosowania zasad premiowania wprowadzonych powołanym we wstępie protokółem dodatkowym z dnia 30 lipca 1959 r. do układów zbiorowych pracy.

§ 2. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw do umożliwienia kontroli w zakresie prawidłowego ustalania wyników, stanowiących podstawę do premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne użytkowanie czynnej i biernej energii elektrycznej — Państwowej Inspekcji Energetycznej oraz innym organom upoważnionym przez Ministra Górnictwa i Energetyki do sprawowania nadzoru i kontroli nad użytkowaniem energii elektrycznej.

§ 3. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

2. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 148 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 września 1955 r. w sprawie opracowania i wprowadzenia w życie regulaminów premiowania za oszczędne i racjonalne użytkowanie energii elektrycznej,
2) zarządzenie nr 93 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 kwietnia 1956 r. zmieniające zarządzenie nr 148 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 września 1955 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

PROTOKÓŁ DODATKOWY

z dnia 30 lipca 1959 r.

Do:

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle mineralnym z dnia 5 stycznia 1959 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Metalowego z dnia 26 kwietnia 1957 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle cementowym z dnia 15 marca 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy w budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu poligraficznego z dnia 14 maja 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13 września 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.
— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle wapienniczym, gipsowym i kredowym z dnia 13 września 1958 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

— Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz
— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego,
— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła

ustalają, co następuje:

§ 1. Pracownicy zatrudnieni przy obsłudze i nadzorze energochłonnych urządzeń produkcyjnych oraz pracownicy służby energetycznej przedsiębiorstw przemysłowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych, mogą być premiowani za oszczędne i racjonalne użytkowanie czynnej i biernej energii elektrycznej zgodnie z ramowymi zasadami premiowania, stanowiącymi załącznik do niniejszego protokółu dodatkowego.

§ 2. Dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa, uzgodniony z radą zakładową i radą robotniczą, decyduje o wprowadzeniu w przedsiębiorstwie lub niektórych jego zakładach, premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej oraz ustala szczegółowe zasady premiowania zgodnie z ramowymi zasadami premiowania, o których mowa w § 1.

§ 3. 1. W razie niedotrzymania ustalonych wskaźników (norm) jednostkowego zużycia energii elektrycznej lub stwierdzenia marnotrawstwa energii elektrycznej albo niewłaściwej gospodarki energetycznej w przedsiębiorstwie, pracownicy przedsiębiorstwa nie mają prawa do premii za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

2. Pracowników, którzy ponoszą winę za niewłaściwą gospodarkę energetyczną lub marnotrawstwa energii elektrycznej, dyrektor przedsiębiorstwa może pozbawić premii przysługujących im z innych tytułów.

§ 4. Premie za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej wypłaca się poza planowym funduszem płac.

§ 5. 1. Protokół dodatkowy obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

2. Tracą moc odpowiednie postanowienia układów zbiorowych pracy wymienionych we wstępie, w zakresie uregulowanych niniejszym protokółem dodatkowym.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

ZARZĄD GŁÓWNY ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Sekretarz Zarządu Głównego
Z. Garnkowski

ZARZĄD GŁÓWNY ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW PRZEMYSŁU TERENOWEGO
Sekretarz **J. Sobczak**

ZARZĄD GŁÓWNY ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO
Sekretarz **B. Janiga**

Załącznik do protokółu dodatkowego z dnia 30 lipca 1959 r.

RAMOWE ZASADY PREMIOWANIA

za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

1. Premiowaniem za racjonalne i oszczędne użytkowanie czynnej i biernej energii elektrycznej, zwanym dalej premiowaniem, mogą być objęci wyłącznie pracownicy obsługujący i nadzorujący energochłonne urządzenia produkcyjne oraz pracownicy służby elektroenergetycznej w przedsiębiorstwach, w których ustalone są normy lub wskaźniki jednostkowego zużycia energii elektrycznej i które posiadają odpowiednią aparaturę pomiarową.
2. Uważa się za celowe i uzasadnione stosowanie premiowania według niniejszych zasad tylko w zakładach, w których miesięczne zużycie elektrycznej energii czynnej nie jest mniejsze niż 20.000 kWh. Zgodnie z § 2 protokółu dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może jednak określoną wyżej granicę obniżyć.
3. Należy dążyć, szczególnie w przemyśle cementowym do zainstalowania liczników energii elektrycznej przy podstawowych agregatach energochłonnych i powiększenia dzięki temu udziału w premiowaniu osób obsługujących i nadzorujących odnośne agregaty.
4. Premiuje się za użytkowanie energii elektrycznej czynnej i biernej, pobieranej zarówno z sieci energetyki zawodowej jak i z elektrowni przemysłowych.
5. Tworzy się fundusz premiowy, na który przeznacza się 12 groszy od każdej zaoszczędzonej kilowatogodziny energii elektrycznej czynnej w skali zakładu. Jeżeli przedsiębiorstwo uiszcza w danym okresie rozliczeniowym dodatkowe dopłaty za pobór energii elektrycznej biernej, fundusz premiowy ulega obniżeniu w takim stosunku procentowym, w jakim pozostają te dopłaty do kosztu pobranej energii elektrycznej czynnej (tylko opłaty za kWh).
6. Przez zaoszczędzone kilowatogodziny energii elektrycznej czynnej, o których mowa w ust. 5, rozumie się różnice pomiędzy:
   — a) liczbą kilowatogodzin energii elektrycznej czynnej, zaplanowaną na podstawie ustalonych norm lub wskaźników zużycia dla określonych asortymentów produkcji lub dla produkcji wykonywanej przez określone odbiorniki energochłonne, skorygowaną o procent wykonania planu produkcji w tych asortymentach lub przez te odbiorniki,
   — b) liczbą kilowatogodzin energii elektrycznej czynnej, rzeczywiście zużytej dla produkcji tych samych asortymentów lub przez te same odbiorniki energchłonne, obliczoną na podstawie wskazań aparatury pomiarowej.
7. Normy lub wskaźniki zużycia, o których mowa w ust. 6, nie mogą być wyższe od osiągniętych w analogicznym okresie roku ubiegłego. Odstępstwo od tej zasady może mieć miejsce w przypadkach uzasadnionych zmianą warunków produkcji lub modernizacją układów napędowych (przejście z napędów np. parowych na elektryczne), lecz tylko za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.
8. Fundusz premiowy, o którym mowa w ust. 5, może być uruchomiony pod warunkiem:
   1) zużycia energii elektrycznej nie stanowiącej podstawy do obliczania oszczędności (ust. 6) w stosunku procentowym do zużycia całkowitego nie wyższym niż osiągnięty w analogicznym okresie roku ubiegłego,
   2) nieprzekroczenia planowanego zużycia energii w innych postaciach przez urządzenia, którymi można zastępować odbiorniki energii elektrycznej, co musi być udowodnione dotrzymaniem lub polepszeniem jednostkowych wskaźników zużycia tych nośników energii lub też kompleksowego energetycznego wskaźnika jednostkowego zużycia.
9. Na premie kwartalne dla pracowników przeznacza się zaliczkowo 75% funduszu premiowego wynikającego

z rozliczenia za dany kwartał. Ostateczne rozliczenie funduszu premiowego, uwzględniające ewentualne przekroczenie zużycia energii elektrycznej w poszczególnych kwartałach, następuje po zakończeniu roku.

10. Dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą robotniczą i radą zakładową może przeznaczyć część funduszu premiowego (co najwyżej 5%) na premie uznaniowe dla pracowników przedsiębiorstwa nie objętych premiowaniem, którzy przyczynili się do osiągnięcia oszczędności energii elektrycznej.

11. Premie indywidualne dla pracowników umysłowych za oszczędność paliw stałych i energii elektrycznej nie mogą przekroczyć łącznie w stosunku kwartalnym 15% wynagrodzenia podstawowego pracownika.

12. Premia za oszczędne zużycie energii elektrycznej dla pracowników fizycznych nie może przekroczyć 30% miesięcznego wynagrodzenia podstawowego pracowników.

13. Wypłata zaliczek na premie za oszczędność energii elektrycznej powinna nastąpić do dnia 30 następnego miesiąca po kwartale, za który wypłaca się premię.

14. Wykaz stanowisk, zajmowanie których uprawnia do korzystania z premii dopuszczalną wysokość premii, granicę poprawy wskaźników, powyżej której wymagane jest uzasadnienie, jakimi środkami została ona osiągnięta oraz sposób rozdziału premii w zależności od wpływu poszczególnych pracowników na kształtowanie się norm lub wskaźników jednostkowego zużycia energii elektrycznej czynnej i współczynników mocy, określa dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową — w szczegółowych zasadach premiowania ustalonych na podstawie niniejszych wytycznych.

15. Wypłatę premii za oszczędne zużycie energii elektrycznej dla uprawnionych do premii członków dyrekcji przedsiębiorstwa, zatwierdza dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej).

75.

ZARZĄDZENIE nr 219 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 sierpnia 1959 r.

w sprawie jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy ręcznych pracach załadunkowych i wyładunkowych.

(Znak: ZB-5/59)

W wykonaniu uchwały nr 241/59 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy ręcznych pracach załadunkowych i wyładunkowych, (Mon. Pol. 58, poz. 281), w porozumieniu z Zarządami Głównymi: Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego i Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, transportowe oraz Centrala Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowane obowiązane są stosować przy załadunkach i wyładunkach w transporcie zewnętrznym. „Katalog jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla ręcznych robót załadunkowych i wyładunkowych towarów masowych", zwany dalej katalogiem, wprowadzony uchwałą nr 241 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy ręcznych pracach załadunkowych i wyładunkowych wydany przez Ministerstwo Komunikacji i ogłoszony drukiem przez Wydawnictwo „Arkady" w 1959 r.

§ 2. Obowiązek stosowania katalogu rozciąga się również na przedsiębiorstwa przemysłowe podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowane.

§ 3. Stosowanie katalogu nie obowiązuje przy załadunkach i wyładunkach dokonywanych w transporcie wewnętrznym.

§ 4. Przy robotach ładunkowych wyjątkowo wykonywanych za wynagrodzeniem dniówkowym, jak również przy opłacaniu czasu przejazdu z ładunkiem lub po ładunek, a także niezawinionego przez robotnika przestoju, zachowuje się nadal stawki godzinowe według obowiązujących układów zbiorowych pracy.

§ 5. 1. Zwiększa się plan funduszu płac na sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 1959 r. niżej określonym przedsiębiorstwom:

a) przedsiębiorstwom transportowym budownictwa, nadzorowanym przez zarządy budownictwa,
b) przedsiębiorstwom transportowym budownictwa terenowego, nadzorowanym przez wojewódzkie zarządy przedsiębiorstw budownictwa terenowego,
c) przedsiębiorstwom przemysłowym nadzorowanym przez zjednoczenia przemysłowe materiałów budowlanych, oraz wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych,
d) centralom materiałów budowlanych nadzorowanym przez Centralę Materiałów Budowlanych — Zarząd Przedsiębiorstw.

2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe nadzorowane przez zarządy budownictwa i wojewódzkie zarządy przedsiębiorstw budownictwa terenowego, wprowadzą postanowienia niniejszego zarządzenia w ramach niezwiększonego funduszu płac.

3. Zwiększenia planu funduszu płac na 1959 rok dla przedsiębiorstw, określonych w ust. 1, dokonają Departamenty: Planowania Produkcji Materiałów Budowlanych oraz Planowania Produkcji Budowlanej, na podstawie wniosków zainteresowanych zjednoczeń i zarządów.

§ 6. Zastosowanie stawek jednostkowych, o których mowa w § 1 i 2, nie może spowodować przekroczenia planowanego funduszu płac w przedsiębiorstwach.

§ 7. 1. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 230 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 listopada 1956 r. w sprawie zmian i uzupełnień katalogu na roboty załadunkowe i wyładunkowe,

2) zarządzenie nr 106 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 maja 1958 r. w sprawie zmiany jednolitych stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy załadunku i wyładunku węgla, koksu, miału i mułu węglowego, (Dz. Urz. MBiPMB nr 6, poz. 46),

3) zarządzenie nr 99 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie stosowania Cennika Robót Akordowych w przedsiębiorstwach transportowych budownictwa. (Dz. Urz. MBiPMB nr 6, poz. 32),

4) przepisy części I-szej — załadunki i wyładunki masowe Cennika Robót Akordowych, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 50 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 27 marca 1958 r. w sprawie cenników robót akordowych w przesiębiorstwach budowlano-montażowych. (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 18),

5) pkt 5 § 7 zarządzenia nr 135 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy przemysłu ceramiki budowlanej, kaflarniach i zakładach budowlanych wapienno-piaskowych,

6) pkt 4 i 5 § 7 zarządzenia nr 135 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy przemysłu ceramicznego,

7) § 3 zarządzenia nr 161 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 września 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu izolacyjnego,

8) § 2 zarządzenia nr 162 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 września 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu cementowego,

9) § 2 zarządzenia nr 163 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 września 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w zakładach wapienniczych, gipsowych i kredowych,

10) § 3 zarządzenia nr 228 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 12 grudnia 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) przemysłu kamienia budowlanego,

11) § 3 zarządzenia nr 34 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 lutego 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) surowców mineralnych nadzorowanych przez Centralny Zarząd Eksploatacji Kruszywa,

12) § 2 zarządzenia nr 382 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 3 września 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w Tomaszowskich Kopalniach Surowców Mineralnych,

13) § 7 zarządzenia nr 437 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 27 grudnia 1958 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy przemysłu szklarskiego nadzorowanych przez Centralny Zarząd Przemysłu Szklarskiego,

14) § 2 zarządzenia nr 112 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 kwietnia 1959 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach eksploatacji kruszyw nadzorowanych przez Zjednoczenie Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych.

2. W stosunku do zakładów przemysłu terenowego materiałów budowlanych tracą moc przepisy wydane przez b. Ministerstwo Przemysłu Drobnego i Rzemiosła w zakresie stosowania katalogu norm załadunkowych i wyładunkowych.

§ 8. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1959 r.

MINISTER
wz. **W. Kopeć**

76.

ZARZĄDZENIE nr 220 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 sierpnia 1959 r.

w sprawie operatorów suwnic elektrycznych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Znak: ME. III-0/2047/59)

W celu umożliwienia powoływania operatorów przyuczonych do pracy na suwnicach elektrycznych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Do obsługi suwnic o nośności poniżej 6 ton w przedsiębiorstwach przemysłowych mogą być powoływani operatorzy przeszkoleni zgodnie z postanowieniami instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia, jeżeli:

a) co najmniej na jednej zmianie pracy na dobę każdej suwnicy zatrudniony jest uprawniony maszynista, spełniający równocześnie rolę brygadzisty wszystkich obsługujących daną suwnicę,

b) stałą konserwację suwnic wykonuje również uprawniony maszynista,

c) na każdej zmianie pracy zakładu będzie zatrudniony co najmniej jeden uprawniony maszynista.

2. W zakładach przemysłowych, w których suwnice o nośności poniżej 6 ton pracują tylko na jedną zmianę na dobę, mogą być zatrudnieni określeni w ust. 1 operatorzy, jeżeli brygadzistą dla każdej grupy liczącej najwyżej trzy suwnice, jest uprawniony maszynista, a stałą konserwację suwnic wykonuje również uprawniony maszynista.

3. Maszynista suwnicy powinien posiadać uprawnienia, wydane na podstawie egzaminu złożonego przed komisją powołaną zgodnie z zarządzeniem Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie kwalifikacji i szkolenia maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych (Mon. Pol. z 1956 r. nr 12, poz. 148).

§ 2. Zasady powoływania operatorów suwnic elektrycznych określone są w instrukcji, o której mowa w § 1.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 5 sierpnia 1959 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

Załącznik do zarządzenia nr 220 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 sierpnia 1959 r.

INSTRUKCJA

w sprawie powoływania i obowiązków operatorów suwnic elektrycznych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

I. Przepisy ogólne

1. Zezwala się na operowanie suwnicami o nośności poniżej 6 ton sterowanymi z dołu lub z kabiny, pracownikom spe-

cjalnie do tej czynności przygotowanym (przyuczonym) i wyznaczonym przez zakład pracy.

2. 1. Na operatora suwnicy wolno wyznaczyć osoby w wieku ukończonych lat 18, uznane za odpowiednie do tej pracy na podstawie lekarskiego orzeczenia zdrowia i opinii z badań psychotechnicznych.

2. 2. Operator suwnicy powinien znać swe obowiązki wypływające z przepisów i z instrukcji zakładowej, a w szczególności:
1) znać budowę i zasady działania powierzonej suwnicy oraz posiadać wiadomości, wystarczające do jej prawidłowej i bezpiecznej obsługi,
2) znać zasady prawidłowego zawieszania, podnoszenia, przenoszenia i opuszczania ciężarów,
3) znać ustalone sygnały,
4) znać właściwości prądu elektrycznego, posiadać umiejętność udzielania pierwszej pomocy osobom porażonym prądem elektrycznym, zastosowania sztucznego oddychania oraz użycia gaśnicy pianowej w razie pożaru instalacji,
5) odbyć co najmniej trzymiesięczną praktykę pod kierunkiem uprawnionego maszynisty suwnicy, posiadającego co najmniej dwunastomiesięczną praktykę.

2. 3. Po odbyciu praktyki i przeszkoleniu na zorganizowanym przez przedsiębiorstwo szkoleniu wewnątrzzakładowym, kandydat na operatora suwnicy składa egzamin przed komisją, powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa.

2. 4. Zaświadczenie o pozytywnym wyniku egzaminu uprawnia operatora do operowania wyłącznie suwnicą typu wymienionego w tym zaświadczeniu oraz tylko w tym zakładzie, w którym zdał egzamin i otrzymał zaświadczenie.

2. 5. Operator powinien być poddawany ponownemu egzaminowi okresowo — co najmniej raz w roku. Przed powierzeniem operatorowi obsługi suwnicy innego typu, operator powinien przejść dodatkowo przeszkolenie i ponownie zdać określony w ust. 2. 3. egzamin.

2. 6. Przy przejściu operatora do innego zakładu pracy zaświadczenie, uprawniające do operowania suwnicą, traci swą ważność i operatora należy poddać ponownemu egzaminowi.

2. 7. Dyrektor przedsiębiorstwa może unieważnić wydane zaświadczenie, jeżeli stwierdzi fakty, świadczące o braku dostatecznych kwalifikacji (zawinione przez operatora awarie, zła obsługa itp.).

2. 8. Operator powinien być badany przez lekarza co 6 miesięcy w celu kontroli wzroku i słuchu.

3. 1. Przy pracy na dwie lub więcej zmian na każdą zmianę powinien być wyznaczony inny operator. Praca operatora może trwać tylko 8 godzin.

3. 2. Dla każdej suwnicy powinna być założona książka dyżurów, do której operator z każdej zmiany wpisuje uwagi o stanie suwnicy i sprawności jej urządzeń. Do książki tej powinny być również wpisywane przez uprawnionych konserwatorów — maszynistów notatki o dokonanej konserwacji i naprawach.

3. 3. W czasie pracy nie wolno operatorowi opuszczać suwnicy, a jeżeli zachodzi taka konieczność, operator odprowadza suwnicę wolną od ciężaru na miejsce stałego jej postoju i wyłącza wyłącznik główny.

3. 4. Na suwnicach z kabiną, przed odejściem, operator, oprócz czynności wymienionych w ust. 3. 3. zawiesza na wyłączniku tablicę z napisem „Nie wyłączać".

Opuszczając suwnicę sterowaną z dołu, operator, oprócz wyłączenia wyłącznika głównego, zawiesza gruszkę sterowniczą na specjalnym haku. Pozostawienie gruszki sterowniczej w stanie wolnowiszącym jest zabronione.

3. 5. Suwnice powinny mieć wyznaczone miejsce stałego postoju, oznaczone dobrze widocznym z dołu napisem „Miejsce stałego postoju suwnicy".

3. 6. Na dole trasy operowania suwnicą należy umieścić w miejscu łatwo dostępnym wyłącznik główny. Wyłącznik ten powinien znajdować się w szafce zamykanej na klucz. Do obowiązków operatora należy otwieranie szafki na czas pracy i zamykanie jej po zakończeniu czynności. Klucz szafki powinien być opatrzony metalową tabliczką z numerem inwentarzowym suwnicy i zawieszonym na specjalnej tablicy.

3. 7. Operatorowi suwnicy nie wolno dokonywać żadnych robót, wchodzących w zakres przeglądów remontowo-zmianowych (konserwacji) ani napraw.

4. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa wyznaczy osobę posiadającą pełne kwalifikacje, która będzie bezpośrednim przełożonym operatorów suwnic i konserwatorów. Do obowiązków przełożonego należy :
1) nadzór nad pracą operatorów i konserwatorów oraz nad przestrzeganiem przez nich obowiązujących przepisów,
2) kontrola książek dyżurów,
3) czuwanie nad stanem technicznym suwnic i przedsiębranie odpowiednich środków w celu usuwania stwierdzonych braków.

4. 2. Dyrektor przedsiębiorstwa obowiązany jest uzupełnić przepisy zawarte w niniejszej instrukcji w zależności od miejscowych warunków pracy.

5. 1. Przełożony nad operatorami i konserwatorami suwnic ustala system sygnałów wymienionych między operatorem suwnicy, a ciężarowym, jak również sygnały dla ogółu załogi (dźwiękowe, świetlne itp.), a także dopilnowuje, aby sygnały te były znane i stosowane.

5. 2. Suwnice powinny być poddawane właściwej konserwacji oraz co najmniej co 10 dni dokładnemu przeglądowi przez ustanowionych do tego konserwatorów, posiadających kwalifikacje maszynistów suwnic, określone w zarządzeniu Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie kwalifikacji i szkolenia maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych (Mon. Pol. z 1956 r. nr 12, poz. 148).

II. Czynności poprzedzające rozpoczęcie pracy suwnicy

6. 1. Operator rozpoczynając pracę powinien przed włączeniem wyłącznika głównego:
1) przeczytać zapis w książce dyżurów, dokonany przez suwnicowego zmiany poprzedzającej,
2) stwierdzić, czy na suwnicy nie ma nikogo, czy w mechanizmach i na torach nie ma żadnych zbędnych przedmiotów,
3) sprawdzić położenie i stan lin, łańcuchów, haka i innych urządzeń.

6. 2. Przed wykonaniem czynności wymienionych w ust. 6. 1. nie wolno włączyć wyłącznika głównego. Przed każdorazowym włączaniem wyłącznika głównego należy dać donośny sygnał dźwiękowy.

6. 3. Po włączeniu wyłącznika głównego operator przed uruchomieniem suwnicy, powinien:
1) stwierdzić właściwe działanie wszystkich mechanizmów przez dokonanie kilku próbnych poruszeń

suwnicą, wózkiem i hakiem bez obciążenia i sprawdzić działanie hamulców,
2) sprawdzić działanie wyłączników krańcowych,
3) dokonać zapisu w książce dyżurów.

6. 4. W razie stwierdzenia jakiejkolwiek niesprawności mechanizmów suwnicy, operator wyłącza wyłącznik główny i melduje o tym swemu bezpośredniemu przełożonemu.

III. Czynności w czasie pracy suwnicy

7. 1. Operator powinien dać sygnał: przy ruszaniu z miejsca, przy zbliżaniu się do innej suwnicy (bez względu na to, czy pracuje ona w tym samym, czy w innym poziomie), przy zbliżaniu się suwnicy do ludzi będących na dole, przy zatrzymaniu suwnicy oraz przy ruchu ciężaru na małej wysokości.

7. 2. Podnoszenie, opuszczanie i przewóz ciężarów powinny być dokonywane płynnie, bez wstrząsów i szarpnięć.

7. 3. Operator suwnicy powinien czuwać, aby pod ciężarem (zawieszonym, podnoszonym lub opuszczanym) nie było ludzi. Gdy ludzie znajdują się na drodze przenoszonego ciężaru, należy ich ostrzec przy pomocy sygnału przeciągłego. Jeżeli droga nie została opuszczona przez ludzi lub jest zastawiona, należy suwnicę zatrzymać. Na haku suwnicy nie wolno przemieszczać ludzi.

7. 4. Przy podnoszeniu pierwszego, po rozpoczęciu pracy, ciężaru, jak również ciężaru zbliżonego do normy maksymalnej, operator powinien podnieść ciężar nie wyżej niż na 50 cm, a następnie opuścić go nie dotykając podłogi, aby w ten sposób stwierdzić sprawność hamulca.

8. 1. Nie wolno podnosić ciężaru, przekraczającego nośność maksymalną oznaczoną na tablicy suwnicy. Jeżeli operator przewiduje, że ciężar może przekraczać normę, powinien zażądać od kierownictwa zakładu podania jego wielkości.
Operator otrzymujący polecenie podniesienia nadmiernego ciężaru, obowiązany jest odmówić wykonania tego polecenia, zawiadamiając bezpośredniego przełożonego lub kierownictwo zakładu.

8. 2. Operator powinien otrzymać od kierownictwa zakładu wykaz przedmiotów najczęściej przewożonych z podaniem ich ciężaru.

8. 3. Ciężary przewożone w poziomie powinny być najpierw uniesione w pionie co najmniej na 50 cm ponad przedmioty, spotykane na drodze. Jednoczesne podnoszenie i przenoszenie ciężarów jest surowo zabronione.

8. 4. Operatorowi nie wolno dokonywać żadnych innych czynności suwnicą poza podnoszeniem, przenoszeniem i opuszczaniem ciężarów.

8. 5. W razie stwierdzenia jakichkolwiek niedokładności w pracy urządzeń mechanicznych i elektrycznych — operator wyłącza wyłącznik główny i melduje o swych spostrzeżeniach bezpośredniemu przełożonemu, który zadecyduje o dalszej pracy suwnicy.

8. 6. W razie uszkodzenia lub zepsucia suwnicy lub jej urządzeń operator powinien opuścić ciężar, wyłączyć wyłącznik i zamknąć szafkę wyłącznika na klucz. Na szafce wywiesić tablicę z napisem „Nie włączać".

8. 7. Gdy uszkodzenie nie pozwala na opuszczenie ciężaru, operator powinien zażądać odgrodzenia miejsca możliwego upadku ciężaru.

8. 8. Przedwczesne unieruchomienie suwnicy lub przerwy w jej pracy należy zapisać w książce dyżurów.

9. 1. Wyłączniki krańcowe mogą być użyte tylko w przypadkach, gdy na skutek uszkodzeń grozi możliwość wypadku.
Wzbronione jest stałe używanie wyłączników krańcowych jako normalnego sposobu zatrzymania haka, wózka lub suwnicy.

9. 2. Nie wolno uruchamiać suwnicy, gdy krańcowy wyłącznik podnoszenia źle działa lub gdy jest on choćby czasowo odjęty.

9. 3. W razie niespodziewanej przerwy w dopływie prądu lub przy znacznym spadku napięcia w sieci, należy aparaturę sterowniczą doprowadzić do położenia zerowego, wyłączyć odpowiedni wyłącznik i o przerwie zawiadomić przełożonego. W przypadku pozostania ciężaru na haku operator powinien ostrzegać sygnałami niezależnymi od dopływu prądu, aby podczas przerwy nikt nie przechodził pod wiszącym ciężarem.

IV. Czynności po zakończeniu pracy suwnicy

10. Kończąc pracę operator powinien:
1) opuścić ciężar na ziemię,
2) haki podnieść do położenia górnego,
3) odprowadzić suwnicę na miejsce stałego postoju, jeżeli suwnicy nie przyjmuje bezpośrednia zmiana następna,
4) na suwnicy z kabiną: dźwignie i koła sterowe pozostawić w położeniu zerowym, na suwnicy sterowanej z dołu: zawiesić gruszkę na specjalnym haku,
5) zabezpieczyć suwnice napowietrzne oraz ich wózki przed przetaczaniem ich siłą wiatru,
6) włączyć wyłącznik i zamknąć szafkę wyłącznika.

V. Postanowienia końcowe

11. Przepisy powyższe powinny być umieszczone w książce dyżurów suwnic kierowanych przez operatorów przyuczonych.

77.

ZARZĄDZENIE nr 221 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 sierpnia 1959 r.

w sprawie dostaw złomu stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów w 1959 r.

(Znak: ZA-ME-9-0-59)

W wykonaniu uchwały nr 176/59 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie zbiórki i dostaw złomu stali, żeliwa, metali nieżelaznych i ich stopów oraz popiołów, zgarów, żużli, odprysków, pyłów, szlamów itp. metali nieżelaznych i ich stopów w 1959 r., zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowane są zobowiązane do zbierania i dostaw złomu zgodnie z przepisami zarządzenia przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 106, poz. 1235).

2. Sposób zbierania, przechowywania, przerabiania i wysłania złomu regulują przepisy uchwały nr 212 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie sposobu zbierania, przechowywania, przerabiania i wysyłania odpadków metalowych (Mon. Pol. nr A-29, poz. 372) oraz obowiązujące normy Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

§ 2. Jednostki określone w § 1 opracują, w porozumieniu z jednostkami nadrzędnymi, plany kwartalnych dostaw złomu na podstawie zadań, określonych przez Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwa obowiązane są do zbierania, magazynowania i dostarczenia rejonowym lub spółdzielczym zbiornicom złomu wszystkich ilości zebranego i posiadanego złomu, niezależnie od ilości wynikających z planów dostaw. Zbiórka i dostawy złomu obowiązują również przedsiębiorstwa, dla których nie zostały ustalone zadania w sposób określony w § 2.

2. Przy wykonywaniu dostaw należy stosować zasadę wysyłek pełnowagonowych ładunków, bezpośrednio do odbiorców (huty, odlewnie, rafinerie) według dyspozycji właściwych terenowo rejonowych zbiornic złomu.

3. Przedsiębiorstwa posiadające odlewnie powinny przetapiać przede wszystkim złom uzyskiwany z własnej działalności, a mianowicie w ramach otrzymywanych przydziałów lub zezwoleń uwzględniając przy tym zasadę racjonalnego wykorzystania odpowiednich kategorii i klas złomu.

§ 4. Na poczet dostaw złomu zalicza się wszystkie ilości:
a) złomu sprzedanego hutom, odlewniom, rafineriom i innym jednostkom zużywającym złom do przetopu,
b) złomu sprzedanego Zakładom Przerobu Złomu, rejonowym zbiornicom złomu i innym jednostkom upoważnionym do skupu złomu — zgodnie z zarządzeniem Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 6 lutego 1957 r. w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków (Mon. Pol. nr 13, poz. 98),
c) złomu własnego, przetopionego przez przedsiębiorstwa we własnym zakresie w ramach przydziałów lub zezwoleń.

§ 5. Przy zbieraniu, przerabianiu, przygotowaniu i wysyłce złomu obowiązują postanowienia uchwały nr 982 Prezydium Rządu z dnia 15 listopada 1952 r. w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali (Mon. Pol. nr A-100, poz. 1926).

§ 6. Tryb nagradzania i warunki przyznawania nagród pracownikom:
a) wyróżniającym się przy organizowaniu zbiórki i dostaw, zbieraniu, przerabianiu, magazynowaniu, przewozie, załadunku i wysyłce złomu,
b) za dostawy złomu o ustalonej jakości z uzyskiwanego w przedsiębiorstwach przy obróbce metali nieżelaznych, stali stopowej i niestopowej,
c) za wydobyty złom z dna morza, jezior i rzek, ustala regulamin, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 7. Przedsiębiorstwa dostarczające złom, obowiązane są składać do jednostki nadrzędnej i właściwej terenowo rejonowej zbiornicy złomu, sprawozdania z wykonania dostaw złomu, zgodnie z instrukcją nr 80 Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 10 września 1958 r. w sprawie sprawozdawczości statystycznej z wykonania planu zaopatrzenia materiałowo-technicznego na 1959 r.

§ 8. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw i jednostek nadrzędnych powierzą wyznaczonym pracownikom czynności nadzoru nad wykonaniem zadań w zakresie zbiórki i dostaw złomu.

2. O powierzeniu czynności, o którym mowa w ust. 1, w jednostkach nadrzędnych nad przedsiębiorstwami, jak również o każdorazowych zmianach należy powiadomić Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

§ 9. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

MINISTER
wz. St. Araszkiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 221 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 sierpnia 1959 r.

REGULAMIN

w sprawie trybu przyznawnia nagród za zbiórkę i dostawy złomu.

I. Nagrody przyznawane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 1. 1. Nagrody, o których mowa w regulaminie, mogą być wypłacane tylko pracownikom bezpośrednio zatrudnionym przy organizowaniu i wykonaniu zbiórki i dostaw, przerabianiu, magazynowaniu, przewożeniu, załadunku i wysyłce złomu. Suma nagród przyznanych pracownikom w ciągu kwartału nie może przekraczać miesięcznego wynagrodzenia brutto (wraz z wszystkimi dodatkami), pobieranego przez tego pracownika.

2. Przyznanie pracownikowi nagrody zgodnie z regulaminem nie może mieć wpływu na uprawnienia pracownika do otrzymania nagrody lub premii z innego tytułu.

§ 2. 1. Nagrody o których mowa w § 6 pkt a) zarządzenia, będą przyznawane z funduszu przekazywanego do dyspozycji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z budżetu Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

2. Przyznawanie i wypłata nagród odbywać się będzie stosownie do osiągnięć w zakresie zbiórki i dostaw złomu w okresach kwartalnych.

3. Ocena osiągnięć odbywać się będzie według następujących kryteriów:
a) w stosunku do pracowników przedsiębiorstwa będącego bezpośrednim dostawcą złomu — od ilości dostarczonego złomu w poszczególnych rodzajach w stosunku do zadań planowanych w danym kwartale, jak również od bezpośredniego udziału w pracach związanych z organizacją i wykonaniem zbiórki i dostaw złomu,
b) w stosunku do pracowników Ministerstwa, zjednoczeń i zarządów — od wykonania przez nadzorowane jednostki zadań obowiązujących resort, dane zjednoczenie lub zarząd:
   1) w złomie stalowym i żeliwnym łącznie,
   2) w złomie metali nieżelaznych wszystkich gatunków łącznie.

§ 3. 1. Projekt rozdziału nagród opracowuje i przedkłada Ministrowi do zatwierdzenia Pełnomocnik Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych — na podstawie wniosków zjednoczeń i zarządów:
a) dla pracowników przedsiębiorstw w kwocie globalnej do rozdziału przez jednostki nadrzędne,
b) dla pracowników zjednoczeń i zarządów imiennie w porozumieniu z kierownictwem tych jednostek.

2. Wysokość nagród uzależniona będzie od:
a) wielkości dokonanych dostaw,
b) stopnia wykonania zadań ujętych w planach,
c) terminowego i zgodnego z obowiązującymi przepisami wykonania sprawozdawczości statystycznej,
d) stopnia wyróżnienia się pracowników w pracach związanych z wykonaniem zadań zbiórki i dostaw.

II. Nagrody wypłacane przez przedsiębiorstwa z kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu.

§ 4. Nagrody za zbiórkę i dostawy złomu określonej jakości:

1. Nagrody mogą być wypłacane pracownikom przedsiębiorstw z kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu stali niesto-

powej do pieców elektrycznych i żeliwiaków oraz stali stopowej i metali nieżelaznych i ich stopów, pod warunkiem przyjęcia dostaw przez odbiorców jako zgodnych z wymaganiami obowiązujących norm.

2. Na nagrody, o których mowa w ust. 1, przeznacza się 5% (pięć %) kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu w ilościach, które odbiorca potwierdzi jako dostawy złomu odpowiadającego normom.

3. W celu uzyskania potwierdzenia dostawy należy łącznie z awizowaniem wysyłki przesłać odbiorcy w 2-ch egzemplarzach — „potwierdzenie odbioru złomu" według wzoru, stanowiącego załącznik do regulaminu, z prośbą o zwrot jednego wypełnionego egzemplarza.

4. Wypłata nagród może nastąpić po otrzymaniu od odbiorcy należności za sprzedany złom po cenach, ustalonych dla danej klasy złomu odpowiadającej normie.

5. Nagrody za zbiórkę i dostawy złomu przyznaje dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 5. Nagrody za złom wydobyty z dna morza, jezior i rzek.

1. Nagrody mogą być wypłacane pracownikom przedsiębiorstw których działalność jest związana z możliwością tego rodzaju uzysku złomu.

2. Na nagrody przeznacza się 40 zł (czterdzieści zł) od każdej tony, z kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu wszystkich gatunków i klas wydobytego z dna morza, jezior i rzek.

3. Podstawą do wypłaty nagrody jest zlecenie wykonania czynności wydobycia złomu oraz dokument, stwierdzający przyjęcie do magazynu lub wysyłkę złomu do odbiorcy.

4. Nagrody za wydobycie złomu przyznaje dyrektor przedsiębiorstwa.

5. Nagrody należy przyznawać pracownikom bezpośrednio zatrudnionym przy wydobyciu, załadunku i transporcie złomu.

§ 6. Wnioski i opinie w sprawach przyznawania i podziału nagród przedstawia dyrektorowi pracownik, któremu powierzone zostały czynności nadzoru nad wykonaniem zadań w zakresie zbiórki i dostaw złomu.

Wzór

Potwierdzenie odbioru złomu

dla . . . .
(podać nazwę i adres jednostki wysyłającej złom —
. . . .
czytelnie — zgodnie z awizem wysyłki)

odbiór przesyłki

Wagonem nr . . . . nadanym w dniu . . . . .
za listem przewozowym nr . . . na stacji kolejowej . . .

1. Dostawca deklarował złom klasy . . . . . kg . . . .
2. Odbiorca stwierdził zawartość
złom klasy . . . . kg . . .
w/g wagi kolejowej — wozowej*)
3. Różnica pomiędzy wagą dostawcy i odbiorcy powstała na skutek: . . . . : : :
. . . .
4. Rachunek zostanie opłacony zgodnie z obowiązującymi przepisami za dostarczony złom w/g norm w klasie . . .
. . . .

Pieczęć i podpisy
odbiorców złomu

Uwaga: dostawca złomu wysyła w 2 egz. — 1 egz. do zwrotu. Rubryki 2, 3 i 4 wypełnia odbiorca złomu

*) niepotrzebne skreślić

78.

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH oraz GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 5 sierpnia 1959 r.

w sprawie stosowania nowych rodzajów elementów grzewczych.

W związku z poważnym niedoborem grzejników (radiatorów) centralnego ogrzewania i wprowadzeniem do produkcji w 1959 r. konwektorów, wykonywanych metodą przemysłową, jako uzupełnienie niedoboru grzejników zarządza się, co następuje:

§ 1. W budownictwie ogólnym i przemysłowym należy stosować konwektory, wykonywane metodą przemysłową według wytycznych, stanowiących załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zobowiązuje się Departament Techniki Budowlanej i Zarząd Projektowania Budownictwa w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do opracowania takich koncepcji ogrzewań w budownictwie uprzemysłowionym, które pozwoliłyby na wkomponowanie elementów grzewczych — w możliwie najwyższym stopniu — w elementy konstrukcyjne.

§ 3. Traci moc zarządzenie nr 24 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie stosowania nowych rodzajów elementów grzewczych. (Dz.Urz.MBiPMB nr 3, poz. 6).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 sierpnia 1959 r.—

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ	MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz J. Goryński	**wz J. Grzymek**

Załącznik do zarządzenia Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej z dnia 5 sierpnia 1959 r.

WYTYCZNE

dotyczące stosowania konwektorów wykonywanych metodą przemysłową.

1. W nowoopracowywanych projektach centralnego ogrzewania należy w jak najszerszym stopniu uwzględnić stosowanie konwektorów.

2. Konwektory należy traktować wyłącznie jako uzupełnienie niedoboru grzejników, w związku z czym nie należy zastępować konwektorami grzejników z rur żebrowych i z rur gładkich.

3. Ogrzewanie przy pomocy konwektorów należy stosować przede wszystkim w obiektach ogrzewanych wodą o podwyższonych parametrach, a więc przy zasilaniu z elektrociepłowni i kotłowni wodnych typu La Monta, przy czym temperaturę czynnika grzejnego wprowadzonego do instalacji wewnętrznej w budownictwie mieszkaniowym należy przyjmować w granicach 110°C/70°C,

ponadto niezależnie od charakteru czynnika grzejnego konwektory należy instalować zawsze na pionach kuchennych.

4. Konwektorów nie należy stosować w obiektach służby zdrowia, żłobkach i przedszkolach, z wyjątkiem pomieszczeń usługowych, gospodarczych i pomocniczych, w których ich stosowanie jest zalecane.

5. Należy przede wszystkim stosować konwektory we wszystkich obiektach o charakterze administracyjnym, w magazynach, warsztatach, w tzw. obiektach socjalnych w budownictwie przemysłowym itp., jednak z uwzględnieniem wymagań pkt 2 i 4 niniejszych wytycznych.

6. W przypadkach wprowadzenia konwektorów zamiast grzejników żeliwnych, opracowanie dokumentacji zamiennej zleca:
   1) wykonawca robót w przypadku, gdy otrzymał już dokumentację na instalację c.o.,
   2) inwestor w przypadku, gdy projekt sieci c.o. danego obiektu nie został wykonawcy dostarczony.

7. Przesunięcie terminu dostawy dokumentacji zamiennej powinno być uzgodnione pomiędzy inwestorem, jednostką projektującą i wykonawcą tak, by nie powodowało zmian planu oddawania obiektów.

8. Przesunięcie terminu dostawy dokumentacji zamiennej, o której mowa w pkt 7, nie może stanowić podstawy do roszczeń wykonawcy z tytułu kar umownych za opóźnienie dostarczanej przez inwestora dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

9. W roku 1959, około 10% obiektów, dla których przewidziano centralne ogrzewanie radiatorami żeliwnymi, bądź stalowymi, należy wyposażyć w konwektory, gdyż w takim rozmiarze mógłby powstać deficyt radiatorów. Stosowanie konwektorów w latach następnych będzie sukcesywnie wzrastać aż do około 16% w 1965 r.

10. Przy adaptacji istniejącej dokumentacji projektowo-kosztorysowej i opracowaniu nowej należy posługiwać się wydanym przez Biuro Studiów i Projektów Typowych Budownictwa Przemysłowego (Warszawa, ul. Marszałkowska 82) opracowaniem pt. „Instrukcja do projektowania i montażu instalacji konwektorowych".

79.

OKOLNIK nr 45 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 8 sierpnia 1959 r.

w sprawie wzmocnienia dyscypliny pracy.

(Znak. PB/5/6001/59)

Na budowach, w zakładach produkcyjnych oraz jednostkach usługowych utrzymuje się znaczna absencja robotników, przy jednoczesnym stosowaniu godzin nadliczbowych. Stwierdzono również występowanie nieuzasadnionych gospodarczo delegacji służbowych. W związku z tym zarządza się, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw, zakładów produkcyjnych oraz jednostek usługowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych skontrolują kształtowanie się absencji ze szczególnym zwróceniem uwagi na nieobecności nieusprawiedliwione oraz zbadają przyczyny, które powodują to zjawisko. Na podstawie kontroli i analizy podejmą skuteczne środki dla zapewnienia prawidłowej dyscypliny pracy.

§ 2. Dyrektorzy przedsiębiorstw i zakładów ograniczą w podporządkowanych im jednostkach organizacyjnych pracę załóg w godzinach nadliczbowych do przypadków uzasadnionych względami technologicznymi lub do tych przypadków, gdy to jest konieczne dla dotrzymania terminów wykonania robót na ważnych dla gospodarki narodowej obiektach jak również terminowych zamówień w zakładach produkcyjnych.

§ 3. Dyrektorzy zarządów i zjednoczeń skontrolują w nadzorowanych przedsiębiorstwach i zakładach celowość gospodarczą stosowanej pracy w godzinach nadliczbowych.

§ 4. Dyrektorzy i kierownicy wszystkich jednostek organizacyjnych ograniczą w III i IV kwartale 1959 r. wydawanie zezwoleń na delegacje i przejazdy służbowe do przypadków niezbędnych i wyznaczą pracowników, którzy będą podpisywać delegacje przybywającym z jednostek podległych. Pracownicy ci będą każdorazowo sprawdzać celowość przyjazdu delegowanego. W przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego delegowania pracownika delegacje nie będą podpisywane.

§ 5. Inspektorzy Inspekcji Resortowej oraz rewidenci księgowi w okresie III i IV kwartału 1959 r. uwzględnią w swoich czynnościach wyrywkowe badania celowości delegowania pracowników.

§ 6. Okólnik wchodzi w życie z dniem 10 sierpnia 1959 r.

MINISTER
wz. W. Kopeć

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W nr 42 z 1.VIII.59 r. **poz. 264** rozporządzenie Rady Ministrów z 2.VII.59 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1952 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu;

poz. 266 rozporządzenie Ministra Finansów z 18.VII.59 r. w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń.

W nr 44 z 12.VIII.59 r. **poz. 275** rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 25.VII.59 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych.

W nr 45 z 18.VIII.59 r. **poz. 276** rozporządzenie Rady Ministrów z 28.VII.59 r. w sprawie trybu nadawania stopni naukowych w placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz w instytutach istniejących poza szkołami wyższymi;

poz. 277 rozporządzenie Rady Ministrów z 28.VII.59 r. w sprawie zatrudniania młodocianych przy lekkich pracach sezonowych i dorywczych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W nr 61 z 10.VII.59 r. **poz. 300** uchwałę Rady Ministrów nr 274 z 26.VI.59 r. w sprawie zasad wynagradzania za prowadzenie rachunkowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych związków zawodowych.

W nr 62 z 16.VII.59 r. **poz. 317** zarządzenie Ministra Finansów oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 25.VI.59 r. w sprawie zasad systemu finansowego wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw państwowych przemysłu terenowego, wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych oraz wojewódzkich zarządów budownictwa terenowego.

W nr 63 z 18.VII.59 r. **poz. 322** uchwałę Rady Ministrów nr 276 z 27.VI.59 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników;

poz. 323 uchwałę Rady Ministrów nr 284 z 2.VII.59 r. w sprawie werbunku robotników;

poz. 326 zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 8.VII.59 r. w sprawie ustalenia wzoru pisma przydzielającego mieszkanie służbowe oraz wzoru umowy najmu takiego mieszkania;

poz. 328 instrukcję Ministra Finansów z 8.VII.59 r. w sprawie zarachowania przez przedsiębiorstwa państwowe wpływów i wydatków z tytułu kar umownych za niewykonanie umów dostawy.

W nr 65 z 27.VII.59 r. **poz. 335** zarządzenie nr 125 Prezesa Rady Ministrów z 13.VII.59 r. w sprawie przekazania Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu stalą przy robotach budowlano-montażowych.

W nr 66 z 31.VII.59 r. **poz. 339** uchwałę Rady Ministrów nr 317 z 20.VII.59 r. w sprawie określenia przypadków wydawania zezwoleń przez okręgowe urzędy górnicze na wzniesienie, przebudowę lub zniesienie budynków i urządzeń zakładu górniczego za zgodą innych organów;

poz. 341 zarządzenie Ministra Finansów z 30.VI.59 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej.

W nr 67 z 4.VIII.59 r. **poz. 347** zarządzenie Ministra Finansów z 13.VII.59 r. zmieniające zarządzenie z dnia 20 lutego 1957 r. w sprawie źródeł i sposobu finansowania prac normalizacyjnych;

poz. 348 okólnik Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z 15.VII.59 r. w sprawie dostaw, robót i usług, których wykonywanie przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej nie wymaga stwierdzenia posiadania przez te jednostki uprawnienia przemysłowego.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 180 z 10.VI.59 r. Znak: OR-3/59 w sprawie przejęcia wykonawstwa robót ciepłowniczych na terenie m. Łodzi przez Łódzkie Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych;

nr 189 z 26.VI.59 r. Znak: OR4-1-77/59 w sprawie zmiany nadzoru nad przedsiębiorstwami zgrupowanymi w Zjednoczeniu Przemysłu Cementowego;

nr 192 z 3.VII.59 r. Znak: OR-4-3/59 w sprawie zmiany nazwy, zakresu działania i podporządkowania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Górniczo-Geologiczne, Przemysłu Ceramiki Budowlanej;

nr 194 z 3.VII.59 r. Znak: OR-4-2-82/59 w sprawie zmiany nadzoru nad przedsiębiorstwami zgrupowanymi w Zjednoczeniu Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego;

nr 201 z 8.VII.59 r. Znak: CMB/OR-3/1052/59 w sprawie ustalenia terminów i wyznaczenia jednostek właściwych do przyjmowania zamówień na niektóre artykuły budowlane pochodzenia mineralnego, szklarsko ceramiczne i korkowe;

nr 202 z 14.VII.59 r. Znak: OR4-1-71/59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Cementownia Działoszyn w Budowie;

nr 204 z 15.VII.59 r. Znak: ZB-II/59 w sprawie zasad wynagradzania pracowników najniżej zarabiających;

nr 206 z 23.VII.59 r. Znak: OR-4-3/59 w sprawie przekazania punktu eksploatacyjnego Krzyżanowice;

nr 207 z 24.VII.59 r. Znak: OR-4-3/59 w sprawie zmiany podporządkowania przedsiębiorstw zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Kamienia Budowlanego;

nr 208 z 24.VII.59 r. Znak: OR-4-59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Silikatowe Teodory w Budowie;

nr 209 z 24.VII.59 r. Znak: ZB2-I/59 w sprawie wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w Kopalni Trachitu;

nr 210 z 25.VII.59 r. Znak: ZB1/59 w sprawie wprowadzenia regulaminu ustalającego zasady wypłacania dodatku bieszczadzkiego;

nr 211 z 27.VII.59 r. Znak ZB/1/59 w sprawie dodatku dla pracowników zatrudnionych przy realizacji inwestycji w rejonie Bieszczad;

nr 212 z 27.VII.59 r. Znak: OR-4-5/59 w sprawie zmiany podporządkowania przedsiębiorstw zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych;

nr 216 z 30.VII.59 r. Znak: TR-EP1-33/59 w sprawie wzmożenia kontroli eksploatacyjno-drogowej i walki z nadużyciami w transporcie drogowym resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych;

nr 218 z 1.VIII.59 r. Znak: OR1-Z/59 w sprawie powołania Komisji do spraw związanych z wydawaniem zezwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej.

Okólnik Ministra:

nr 44 z 15.VII.59 r. Znak: Dkd/1/59 w sprawie zwolnień od pracy zawodowej sportowców biorących udział w paradzie sportowej w czasie obchodu w 1959 r. Święta Odrodzenia.

Polecenia służbowe Ministra:

nr 34 z 8.VIII.59 r. Znak: ZB/1/59 w sprawie zrównoważenia bilansu siły roboczej w województwie Katowickim w latach 1959—1965;

nr 35 z 14.VIII.59 r. Znak: TR-TK-19/59 w sprawie powołania na okres przewozów jesiennych specjalnych komórek dyspozytorskich transportu.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA	
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH	OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM
Warszawa, ul. Żurawia 3/5	
Telefon Redakcji: Centrala 21-05, wewn. 585.	(miejsce na adres odbiorcy)
Telefon Administracji: Centrala 21-05, wewn. 556.	
Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa — Zarząd Budżetowo-Administracyjny nr 1520-91-867, cz. 6., Dz. 5, Rozdz. 19".	Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Cena zł 2,—	

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. 6.020. Zam. 1334/59. W-7.